

LEBRIS

We know
books

Holly Webb

CARAMEL, UN PISOI CURAJOS

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

LITERA

București

Capitolul unu

– Ar trebui să ne grăbim, Helena, spuse Lucy privindu-și ceasul și iuțind pasul. Avem foarte multe de făcut în dimineața asta, sunt doi câini de operat. Trebuie să pregătesc totul.

– Te ajut și eu, zise Helena veselă, învârtindu-se pe trotuar în fața verișoarei sale. Cel mai mult îi plăcea să dea o mână de ajutor în cazul operațiilor. Pot să dau eu de mâncare

animalelor și să curăț singură cuștile.
Mă pricep.

Lucy îi zâmbi larg.

– Știu că te pricepi. Ai zice că ești cea mai tânără asistentă medicală veterinară din țară, Helena – ai aproape tot atâta experiență ca și mine.

– Încă nu m-am hotărât ce vreau să mă fac – soră medicală sau chiar medic veterinar, spuse cu seriozitate fetița. E mai greu să fii doctor. Și nu știu dac-aș fi în stare să fac operații. Nu-mi place să văd sânge. Dar poate o să mă obișnuiesc cu el.

– Sigur te obișnuiești, zise Lucy. Nici mie nu-mi prea plăcea când am început școala de asistente, dar acum nici nu-l mai observ.

– Bănuiesc că iepurașul cu urechile pleoștite a plecat deja acasă, nu? întrebă

Helena. Îi făcuse plăcere să-l mângâie când trecuse pe la serviciul lui Lucy cu vreo două zile în urmă, după școală. Era atât de simpatic și... Lucy, ce-i aia?

Se opri din țopăit și privi cu îngrijorare mașina parcată la doi-trei metri în fața lor. Chiar sub ea se vedea un ghemotoc de blană deschisă la culoare, aproape nisipie.

– O, nu!... murmură Lucy. Helena, nu te uita, bine? Așteaptă-mă aici!

– Ce este? întrebă fetița.

Brusc, simți că i se face greață și că inima i-o ia la goană. Nu voia să se apropie să vadă ce era, dar, în același timp, nu putea rămâne pe loc. Grămăjoara aceea de blană i se părea a fi o pisică, dar, de obicei, pisicile nu se trânteau așa – cel puțin, nu pe stradă, ci doar dacă se aflau undeva la căldură și în siguranță.

– E o pisică? o întrebă ea în șoaptă pe Lucy, venind mai aproape. Se simțea groaznic. A călcat-o mașina?

Lucy îi aruncă o privire încruntată peste umăr, dar își dădu seama că verișoara ei n-ar fi putut să stea deoparte. Îi plăceau prea mult pisicile, cu toate că ea nu avea una. Și Lucy știa cât e de sensibilă.

– Așa cred. Nu plânge, Helena! Cred că s-a petrecut fulgerător.

Dar fetița n-o asculta.

– Uite, Lucy, s-a mișcat! Sunt sigură!

Lucy se răsuca imediat. PISOIUL era atât de rece și de lipsit de viață, încât nu crezuse c-ar putea să mai fie viu. Dar Helena avea dreptate. Tresărise, abia simțit.

– Ah! mormăi ea. Trebuie să-l ducem imediat la cabinet. Molly și Pete vin în curând. În mod sigur are nevoie de un consult.

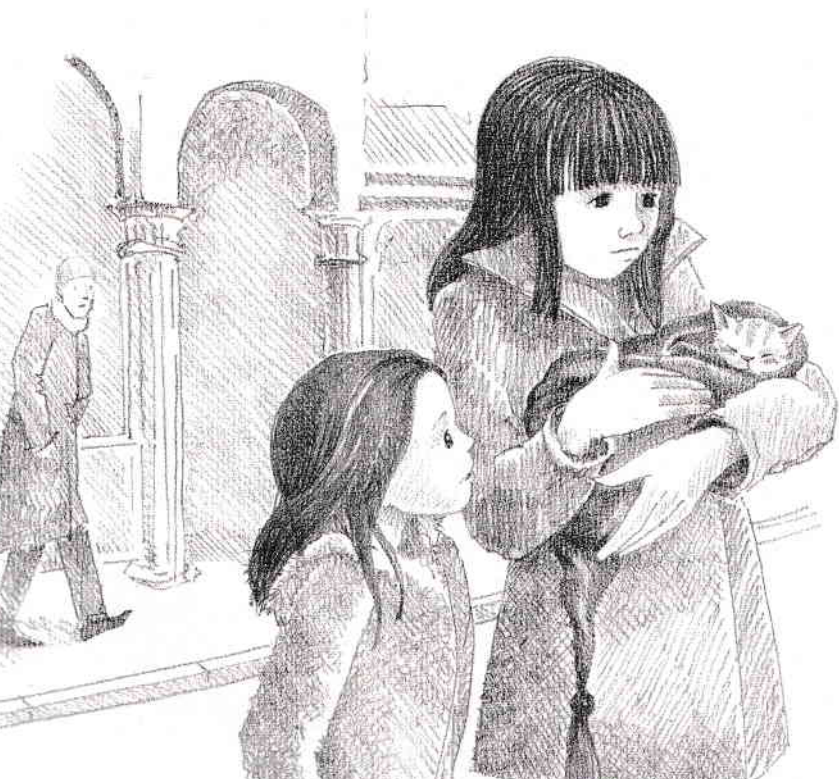
– Dar cum să-l ducem până acolo? Nu-i facem mai rău dacă-l luăm în brațe?

Helena se lăsă pe vine lângă mașină și se uită atentă la pISOI. Avea unul dintre picioarele din spate foarte umflat și așezat într-o poziție cam bizară. Plus că abia respira. Dar acum întredeschisese

ochii – două fante mici aurii. Se uita la ele.

– Ba da, recunosc Lucy. Și s-ar putea să nu vrea să-l atingem. E în stare de șoc și mă tem că stă de mult aici – e foarte rece.

Își scoase fularul lung și-l înfășură în jurul pisoiașului, ridicându-l de pe asfalt și încercând să-i susțină piciorul rănit.

Helena îi urmărea mișcările și-și mușca buzele de emoție. Văzuse la cabinet pisici care șuierau sau se repezeau să-i zgârie pe Lucy și pe medici pentru că erau speriate sau rănite. Spera că motănelul acesta n-avea să se zbată: nu părea să aibă forța necesară.

Poate pentru că era prea slăbit sau poate pentru că înțelesese că Lucy și Helena încercau să-l ajute, pisoiiul rămase cuminte în brațele lui Lucy în timp ce fetele o porniră cu pas iute pe stradă mai departe. Helena aproape alerga lângă verișoara ei, ducându-i geanta și aruncându-și întruna ochii spre pisoiiul amortit. Capul motănelului atârna peste brațul lui Lucy, și, din când în când, gura i se deschidea într-un mieunat firav, fără sunet.

– S-ar putea să-l doară cum îl ții, îi spuse ea îngrijorată verișoarei sale.

– Știu. Dar aproape am ajuns. Uite, se vede mașina lui Molly, a venit deja.

Fetița deschise ușa cabinetului și privi în jur. Doctorița era probabil undeva în curtea din spate sau la etaj, își făcea cafeaua.

– Helena, ține-l tu! Lucy îi transferă cu grijă pisoiul învelit în fular. Du-l în camera din spate! Mă duc s-o caut pe Molly.

Fetița rămase pe loc, simțindu-se neputincioasă. Motănelul era ușor ca un fulg și nu se mișca. Helena avea sentimentul îngrozitor că n-o să supraviețuiască – era prea vlăguit.

– Mai rezistă puțin! îi șopti ea ducându-l spre sala de operații. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-l pună pe masă, dar

nu voia. Masa era rece și tare, și ea își dorea ca pisoiașul să simtă că-l iubește cineva. Mai rezistă puțin, *te rog!*... O să te vindecăm.

Motănelul auriu deschise ochii și se uită la ea. Nu înțelegea ce se întâmplă. Părea să-l doară tot corpul și se simțea îngrozit. Încă nu știa prea bine ce se petrecuse – doar că, în întuneric, fulgeraseră dintr-odată niște lumini și se auzise un zgomot mare. Nu-și mai amintea nimic după aceea – doar că se trezise pe marginea drumului și descoperise că nu se mai poate ridica în picioare.

Își dorise cu disperare să poată merge acasă, să se încolăcească în coșul lui și să se ascundă acolo până când s-ar fi simțit mai bine. Dar era atât de amețit și i se făcuse greață, încât nu-și mai dădea seama încotro era căminul lui. Și

orice mișcare îi provoca suferință. Nu putea să meargă: unul dintre picioarele din spate i se târa, iar celălalt îl durea rău. Nu putea să înainteze decât într-un țopăit bizar, trăgându-și piciorul vătămat dedesubt. Reușise astfel să înainteze puțin pe stradă, dar apoi se simțise atât de obosit și i se făcuse atât de frig încât se ascunsese sub mașina parcată. Odată ce se trântise acolo, i se păruse pur și simplu prea greu să se mai ridice. Acum simțea căldura brațelor fetei

și-i plăcea și vocea ei mângâietoare. Părea blândă, și pisoii își frecă ușurel capul de mână ei, abia simțit, ca să-i arate că era recunoscător. Orice alt gest l-ar fi

